

Arrest

nr. 133 778 van 25 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 25 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 juli 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart op 5 juni 2014 het Rijk te zijn binnengekomen en dient op 10 juni 2014 een asielaanvraag in.

1.2. Op 24 juni 2014 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse overheden op basis van artikel 18, eerste lid, b) van de Verordening nr. 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een

onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.3. Italië wordt verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag op basis van artikel 25, tweede lid van de Dublin III-verordening.

1.4. Op 14 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf met bevel op het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten

naam : [I. M.]

voornaam : [M.]

[...]

nationaliteit : Somalië

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene diende op 10.06.2014 voor het eerst een asielaanvraag in in België. De betrokkene was daarbij niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomst-documenten.

Uit het Eurodacverslag dd. 10.06.2014 blijkt overigens dat reeds op 10.08.2008 de vingerafdrukken van de betrokkene genomen werden in Italië, op 23.03.2009 in Nederland en op 14.09.2010 in Frankrijk en dat hij zowel in Italië, Nederland, als in Frankrijk, een asielaanvraag heeft ingediend.

Op 11.06.2014 informeerden de Nederlandse instanties in een antwoord op een verzoek om informatie er van dat de betrokkene in Nederland gekend is als [I. M. M.] [...] met Somalische nationaliteit, en dat deze persoon op 23.03.2009 een asielaanvraag heeft ingediend. De Nederlandse instanties gaven daarbij tevens aan dat bij besluit van 21.09.2009 de asielaanvraag werd afgewezen, daar Italië de verantwoordelijke lidstaat was op grond van artikel 16(1) c van de Verordening 343/2003 en dat de betrokkene op 18.01.2010 aan Italië werd overgedragen.

De betrokkene werd op 13.06.2014 door onze diensten gehoord en stelde daarbij Somalië op 22.05.2014 verlaten te hebben en naar Ethiopië gereisd te zijn, waar hij tot 04.06.2014 zou verbleven hebben. De betrokkene zou vervolgens met het vliegtuig naar België gereisd zijn, waar hij op 05.06.2014 zou aangekomen zijn.

De betrokkene ontkende aanvankelijk eerder elders een asielaanvraag te hebben ingediend, maar gaf uiteindelijk, na confrontatie met bovengenoemde Eurodacresultaten, toe in 2008 een asielaanvraag te hebben ingediend in Italië en in 2009 in Nederland. Hij stelt anderzijds dat hij nooit asiel vroeg in Frankrijk; dat enkel zijn vingerafdrukken daar genomen werden. De betrokkene stelde dat hij na zijn verblijf in Frankrijk zou teruggekeerd zijn naar Somalië, waar hij op 14.06.2013 zou zijn aangekomen. Hij gaf aan dat hij terugkeerde naar Somalië omdat hij radeloos was, omdat hij in Europa geen erkenning kreeg. Hij zou daar gedurende enkele maanden op zijn geboorteplaats [...] verbleven hebben, maar zou uiteindelijk besloten hebben op 22.05.2014 Somalië opnieuw te verlaten en naar België te reizen.

We merken echter op dat de betrokkene over geen enkel begin van bewijs beschikt, teneinde aan te tonen dat hij effectief zou teruggekeerd zijn naar Somalië en daar minstens drie maanden zou verbleven hebben.

Gezien bovenstaande vaststellingen, werd op 24.06.2014 een verzoek gericht aan de Italiaanse instanties, teneinde de betrokkene terug te nemen op grond van artikel 18(1) b van de Verordening 604/2013.

Desalniettemin werden de Italiaanse autoriteiten er op 11.07.2014 ervan in kennis gesteld, verantwoordelijk te zijn geworden voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, op grond van artikel 25(2) van de Verordening 604/2013 en dit bij ontstentenis van een antwoord van ons terugnameverzoek dd. 24.06.2014, zoals voorzien binnen artikel 25(1) van de Verordening 604/2013.

Gedurende het gehoor dd. 10.06.2014 werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot een asielaanvraag in te dienen in België en of hij met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene stelde daaromtrent dat hij niet van plan was asiel te vragen in België, maar dat hij de intentie had via Duitsland naar Australië te reizen, maar dat hij daar het geld niet voor heeft en bang is om in Duitsland in de gevangenis terecht te komen en gerepatriëerd te worden naar Somalië.

Bovendien zou hij eerder al gedurende twee weken in België verbleven hebben en vond België toen een goed land. Daarom zou hij hier nu willen blijven.

De betrokkene gaf tevens aan bezwaar te hebben tegen een eventuele overdracht naar Italië, Nederland of Frankrijk, aangezien hij daar reeds vanaf 2008 trachtte bescherming te krijgen, maar dat niet gelukt is.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze met betrekking tot het land waar hij een asielaanvraag wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In de Verordening 604/2013 worden immers de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten

Elke lidstaat is overigens gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent moet tevens worden opgemerkt dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokkene feiten en omstandigheden aannemelijk te maken, dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM.

De betrokkene maakte echter tijdens zijn gehoor geen enkele melding van feiten, ervaringen of omstandigheden die doen besluiten dat de betrokkene door een overdracht aan Italië in een situatie zou belanden die strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. De betrokkene stelde immers dat hij ongeveer zes maanden in Italië zou verbleven hebben, maar dat hij niet meer precies weet waar. Hij zou in eerste instantie een week in een opvangcentrum verbleven hebben en daarna nog een zestal maanden op straat gewoond hebben. De betrokkene gaf daarbij aan dat hij geholpen werd door Caritas.

De loutere wens van de betrokkene om in België te kunnen blijven, omdat hij reeds eerder twee weken in België verbleef en dit een goed land vond, is in dit opzicht dan ook onvoldoende. De betrokkene toonde immers op geen enkele manier aan in welk opzicht een overdracht naar Italië een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken.

We merken tevens op dat Italië bij ontstentenis van een antwoord op ons terugname verzoek d.d. 22.04.2014 verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. Dit impliceert dat de Italiaanse autoriteiten de beoordeling van het asielverzoek van betrokkene kunnen hervatten of dat de betrokkene na overdracht aan Italië opnieuw een asielaanvraag zal kunnen indienen. De betrokkene zal niet worden verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een volledig onderzoek van zijn asielaanvraag.

We verwijzen in dit kader tevens naar de onafhankelijke beroepsinstanties die Italië kent, en de mogelijkheid van de betrokkene om zich hierop te beroepen.

Dat een eerder door de betrokkene in Italië ingediende asielaanvraag werd afgewezen impliceert geenszins dat deze aanvraag niet op een gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Bovendien dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 26.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Uit een analyse van rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: system and core problems", april 2011; Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR/Jussbuss, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Bern en Oslo, mei 2011; Thomas Hammerberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), "Report by Thomas Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011". 07.09.2011; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013) blijkt overigens dat niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Uit deze rapporten kan bovendien worden besloten dat vreemdelingen die in het kader van de Verordening 343/2003 worden overgedragen aan de bevoegde Italiaanse instanties worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten (rapport OSAR p. 20). Op basis van deze informatie kan worden besloten dat ook de betrokkene na overdracht zal worden verwezen naar de bevoegde instanties.

De betrokkene stelde voorts bij zijn gehoor noch in België, noch elders in Europa familie te hebben.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene dat deze 'goed' is. Ook na zijn gehoor bracht de betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen, of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene met aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

2.2. Verweerder werpt tevens een exceptie van gebrek aan belang op, nu verzoeker op 28 juli 2014 werd gerepatriëerd naar Rome, Italië en bijgevolg *“het bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevoerd en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen”* en verder *“verzoekende partij nalaat aan te geven welk belang zij nog zou hebben bij een verblijf in België, nu kan worden aangenomen dat verzoekende partij haar asielrelaas zal hebben uiteengezet ten aanzien van de Italiaanse asielinstanties”*. Hij stelt dat niet blijkt dat een nietigverklaring van de bestreden beslissingen verzoeker nog enig voordeel kan opleveren en dus een nuttig effect kan sorteren.

Verzoeker wijst ter terechtzitting, in antwoord op deze exceptie, op de schending van hogere rechtsnormen die hij heeft ingeroepen. Hij stelt op deze grond nog steeds een belang te hebben.

Verzoeker beroept zich, wat de bestreden beslissingen betreft, onder meer op een schending van de artikelen 3, 13 en 14 van het EVRM indien hij wordt overgedragen aan Italië. Hieruit blijkt op voldoende wijze het belang van verzoeker bij zijn beroep tot nietigverklaring. Dit belang gaat niet teloor, enkel door de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel aanzienlijk uithollen (RvS 13 december 2011, nr. 216.837). Verweerder gaat verder uit van een vermoeden om verzoeker het belang te ontzeggen bij de beslissing tot weigering van verblijf, doch zonder in dit verband zekere, concrete gegevens voor te leggen.

Er blijkt dan ook niet dat verzoeker het belang kan worden ontzegd bij de behandeling van zijn beroep.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3, 13 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de richtlijn 2005/85/EG), van artikel 3, § 2 van de Dublin III-Verordening en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht het middel toe als volgt:

“II.1. Verzoekende partij is van oordeel dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten de materiële motiveringsplicht schendt en ook artikel 3 en artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

II.2. Eerst en vooral is de kwaliteit van de Italiaanse asielprocedures niet conform aan de Europese standaarden.

De verzoekende partij meent dat in geval van een overdracht naar Italië in het kader van de zogenaamde «Dublin»-procedure, zij een flagrante schending van haar conventionele rechten zal ondergaan.

Door middel van systematische gebreken in haar asielprocedure, schendt Italië haar internationale verplichtingen. Alle Dublin-staten die terugwijzingen uitvoeren zijn namelijk toelichting hieromtrent verplicht.

In theorie worden alle asielzoekers die overgebracht worden in het kader van de Dublin-verordening voor een bepaalde tijd toegelaten tot de centra voor eerste opvang CARA (Centri di accoglienza per richiedenti asilo). Deze centra zijn momenteel echter volledig volzet!

De CARA centra hebben een «half-open» structuur: asielzoekers kunnen er overdag weggaan maar moeten er 's avonds terug zijn als ze hun plaats willen behouden. Als een persoon het centrum verlaat zonder toestemming verliest zij haar plaats en kan die plaats niet meer terugkrijgen, zelfs niet tijdens de eerste zes maanden. Deze regel heeft als gevolg dat personen die in het kader van de Dublin-akkoorden naar Italië terugkeren op straat belanden!

«Les personnes de retour dans le cadre de Dublin devraient obtenir un hébergement comme les autres, à moins qu'elles n'aient auparavant quitté un centre et ainsi perdu leur droit à l'hébergement pendant la procédure [http://www.fluechtlingshilfe.ch/droit-d-asile/ue/schengen-dublin-et-la-suisse/procedure-d-asile-et-conditions-d-accueil-en-italie/?searchterm=italie.] (...) Le groupe des personnes hébergées constitue cependant une minorité parmi toutes les personnes de retour en application du règlement de Dublin II.»

Verzoekende partij verklaarde ook reeds tijdens het gehoor van 10 juni 2014 dat zij tijdens haar vorig verblijf in Italië eerst een week in een opvangcentrum verbleef en daarna nog een zestal maanden op straat.

De verwerende partij is van mening dat in het kader van de behandeling van een asielaanvraag in het kader van de Dublinverordening, de verzoekende partij ervan verzekerd is dat haar asielaanvraag door de Italiaanse autoriteiten zal behandeld worden. Verwerende partij meent ook dat er meer nodig is dan een «eenvoudige vrees» voor de schending van artikel 3 EVRM van verzoekende partij.

[...]

Asielzoekers die aankomen in Italië hebben recht op een basisopvang gedurende hun asielprocedure. Maar van zodra hun nood aan bescherming als vluchteling erkend wordt, verliezen ze elk recht op opvang. De grote meerderheid wordt dakloos omdat ze geen enkele steun meer krijgen van de Staat als erkend vluchteling. Zij belanden op straat zonder enige mogelijkheid om werk te vinden. Vluchtelingen kunnen niet terugvallen op de familiebanden waarop vele Italianen wel kunnen terugvallen. De meerderheid belandt in Rome of Milaan omdat het er makkelijker is om er dagelijks te leven, eten te vinden en kleren te vinden.

Er bestaan ook onvolkomenheden bij de toegang tot de asielprocedure. In Milaan vraagt men systematisch een bewijs van domicilie om een asielaanvraag te kunnen indienen. In Rome moet men ook een adres hebben. Zowel in Milaan als in Rome kunnen er enkele maanden wachttijd bestaan tussen het indienen van een asielaanvraag en de formele registratie ervan (verbalizzazione). Gedurende deze periode krijgen de asielzoekers geen opvang.

Het dagelijks leven van asielzoekers wordt er gedomineerd door het gevecht om te overleven en in de basisbehoeften te voorzien. Omwille van de economische crisis is de situatie zelfs nog verslechterd « Les personnes qui sont renvoyées vers l'Italie avec le statut de réfugié n'ont aucune chance d'y trouver un toit sûr, aucune chance d'y obtenir une aide sociale ou une quelconque assistance », volgens Seraina Nufer, juriste en lid van de delegatie OSAR (Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés).

Meer nog, in haar rapport heeft OSAR ook een probleem vastgesteld dat vaak voorkomt bij Somalische mannen, zoals verzoekende partij:

«La délégation a appris que les hommes seuls en particulier sont censés quitter le centre après la décision de première instance, ce qui signifie après deux mois pour les Erythréens et les Somaliens.»

Verzoekende partij is op die manier een persoonlijk slachtoffer van discriminatie door de Italiaanse autoriteiten die geen opvang kunnen verzekeren gedurende de behandeling van de asielprocedure. Bij de asielaanvraag in België heeft verzoekende partij geuit dat zij niet wenst terug te keren naar Italië omdat zij er vrees opnieuw op straat te moeten leven, hetgeen formeel verboden wordt door artikel 3 EVRM en door het EHRM die om dezelfde reden reeds Griekenland en België heeft veroordeeld (MSS tegen Belgique en Grèce, CEDH 2011).

In het rapport van OSAR staat ook:

‘En général, les Italiens sont réticents à louer des appartements à des immigrants. Comme ces personnes n’ont pas beaucoup de droits sociaux et ne sont pas en mesure de trouver un endroit où vivre, le squat de maisons abandonnées est devenu une pratique répandue dans les grandes villes. Les maisons occupées sont de gros bâtiments à nombreux étages, par exemple des écoles abandonnées, et ne sont en général pas prévues pour être habitées. Il y a des squats groupant 300 à 400 voire parfois jusqu’à 700 habitants, la plupart au bénéfice d’un permis mais sans autres possibilités de logement. Souvent, les personnes venant d’une même région vivent ensemble; il peut ainsi par exemple arriver que des Erythréens, des Ethiopiens, des Somaliens et des Soudanais partagent le même bâtiment.

Le choix d’habiter dans des squats plutôt que dans la rue n’améliore guère les conditions de vie qui restent inhumaines. L’accès à l’eau potable est limité et plusieurs centaines de personnes partagent les mêmes toilettes. La pratique du squat est généralement illégale si bien que le loyer et l’électricité ne sont pas payés. Il arrive qu’il y ait des coupures de courant pendant des mois, même pendant l’hiver. Il y a parfois des inondations ou des incendies. Les conditions précaires des squats, accentuées par la promiscuité due au grand nombre des occupants d’un même bâtiment, créent une tension insupportable qui débouche parfois sur de violentes crises qui divisent la structure du pouvoir dans les bâtiments. Lors d’une visite d’un squat, des témoins ont dit à la délégation que, lors d’une telle crise, une personne avait été jetée dans le vide par la fenêtre du quatrième étage. La police regardait de l’extérieur sans intervenir.” [Ibidem].

Op 24 oktober 2012 heeft de Commissie van de Europese Unie zelfs een procedure tegen Italië ingesteld omwille van schending van verdragen aangaande de richtlijn van de procedure, de richtlijn van de opvang, de richtlijn aangaande de kwalificatie en de regeling Dublin II. Volgens de HCR (High Commissioner for Refugees) en ASGI (Associazione per gli Studi Giuridici sull’Immigrazione) ging deze procedure over opvang, toegang tot de asielprocedure, de Dublin-procedure en eventuele integratie. Volgens de HCR is de grootste fout in het Italiaanse systeem het tekort aan opvangplaatsen.

II.3. De verzoekende partij meent dat de Belgische staat haar internationale verplichtingen miskent bij het terugsturen van verzoekende partij naar Italië, wat België als een «veilig» land beschouwt.

Of zoals het EHRM in haar beroemd arrest MSS tegen België en Griekenland van 2011 heeft verklaard is er een weerlegbaar vermoeden in het geval van het terugsturen naar een land dat lid is van de Raad van Europa in het kader van de procedure Dublin II.

De verwerende partij haalt een aantal rapporten aan en probeert op die manier aan te tonen dat er geen schending is van artikel 3 EVRM die elke vorm van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt en stelt dat een «gewone schrik» van een schending van artikel 3 EVRM in het geval van verzoekende partij niet kan weerhouden worden.

Volgens verwerende partij kan Italië als een veilig land beschouwd worden (Griekenland is dit niet meer sinds 2011) niettegenstaande haar systematische tekortkomingen in de asielprocedure en de bescherming die geboden wordt aan asielzoekers. Er bestaat in Italië een steeds terugkerend probleem van opvang en dit reeds vanaf het begin van de asielprocedure [Rapport de la Commission au Conseil et au Parlement européen sur l’application de la directive 2003/9/EC du 27 janvier 2003 relative à des normes minimales pour l’accueil des demandeurs d’asile, Bruxelles, 26 novembre 2007, COM/2007/745 final, p. 5, 6: <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2007:0745:FIN:FR:PDF>].

In het arrest TI tegen Verenigd Koninkrijk van 2000 was het Europees Hof van mening dat het indirect refoulement naar een tussenland dat ook een contracterend land is geen enkele impact heeft op de verantwoordelijkheid van het Verenigd Koninkrijk, die er moet op toezien dat de verzoekende partij niet blootgesteld wordt aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van de Conventie door de beslissing de verzoekende partij uit te wijzen. In deze context kan het Verenigd Koninkrijk zich niet automatisch beroepen op het systeem van de Dublin Conventie om binnen de Europese landen de verantwoordelijkheid toe te wijzen om asielaanvragen goed te keuren. Als verschillende staten internationale organisaties of internationale akkoorden opmaken om samen te werken op bepaalde domeinen, dan kan de bescherming van de basisrechten daardoor aangetast worden. Dit is nochtans strijdig met het doel en het voorwerp van de Conventie dat alle contracterende landen op die manier zouden vrijgesteld zijn van elke verantwoordelijkheid ten opzichte van de Conventie in het desbetreffende werkdomein (bijvoorbeeld arrest Waite en Kennedy tegen Duitsland (CG), n° 26083/94 §

67, EHRM 1999-I). Het Hof neemt hier nota van de commentaren van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen die stelt dat zelfs als de Dublin Conventie prijzenswaardige doelstellingen nastreeft, haar effectiviteit in de praktijk kan gecompromiteerd worden door de verschillende manieren van aanpak van de verschillende contracterende landen inzake de omvang van de aangeboden bescherming. De Britse jurisdicties getuigen zelf van een soortgelijke zorg daar waar zij de beslissingen die door de Minister worden genomen inzake refoulement van asielzoekers naar derde staten die als veilig worden beschouwd, nog controleren.

Het Hof herinnert aan het feit dat artikel 13 van de Conventie het bestaan en het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel garandeert hetgeen toelaat om te profiteren van de rechten en vrijheden van de Conventie zodanig dat deze hieraan kunnen gewijd worden. Het gevolg van artikel 13 is dus dat er een intern rechtsmiddel kan gevraagd worden dat toelaat de inhoud van een «verdedigbare grief» te kennen gebaseerd op de Conventie en dat een passende schadeloosstelling aanbiedt, zelfs als de contracterende landen genieten van een bepaalde appreciatiemarge aangaande de manier waarop zij de plichten die voortvloeien uit deze bepaling naleven. De reikwijdte van de verplichting die voortvloeit uit artikel 13 wisselt naargelang de aard van de grief die de verzoekende partij baseert op de Conventie.

In het arrest KRS tegen Verenigd Koninkrijk van 2008 herinnert het Hof aan de staatsverplichtingen:

«L'expulsion par un Etat contractant peut soulever un problème au regard de l'article 3, et donc engager la responsabilité de l'Etat en cause au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3. Dans ce cas, l'article 3 implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays (Saadi c. Italie [GC], no 37201/06, § 125, 28 février 2008 ; NA. c. Royaume-Uni, no 25904/07, § 109, 17 juillet 2008).

Pour apprécier l'existence d'un risque réel de mauvais traitements, la Cour se doit d'appliquer des critères rigoureux (Chahal c. Royaume-Uni, 15 novembre 1996, § 96, Recueil des arrêts et décisions 1996-V ; et Saadi c. Italie, arrêt précité, § 128), ce qui implique une évaluation sérieuse du grief du requérant (Jabari c. Turquie, no 40035/98, § 40, CEDH 2000-VIII).

S'il est en principe acceptable que les Etats contractants fixent des conditions procédurales pour la présentation et l'examen des demandes d'asile ainsi que pour le traitement en appel des décisions négatives de première instance, l'application automatique et mécanique de telles conditions doit être jugée incompatible avec la protection de la valeur fondamentale consacrée par l'article 3 de la Convention (Jabari, arrêt précité, § 40).

De même, la notion de recours effectif au sens de l'article 13 requiert un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs sérieux de croire à l'existence d'un risque réel de traitements contraires à l'article 3 (Jabari, arrêt précité, § 50). Le recours exigé par l'article 13 doit être « effectif » en pratique comme en droit. Les exigences de cette disposition sont de l'ordre de la garantie, et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Čonka c. Belgique, no 51564/99, §§ 75 et 83, CEDH 2002-I). Pareil recours doit en outre avoir un effet suspensif de plein droit (Gebremedhin [Gaberamadhien] c. France, no 25389/05, § 66, CEDH 2007-II) ».

In het befaamde arrest MSS tegen België 2011 herinnert het Hof eraan dat:

« l'existence de textes internes et l'acceptation de traités internationaux garantissant, en principe, le respect des droits fondamentaux ne suffisent pas à elles seules, à assurer une protection adéquate contre le risque de mauvais traitements lorsque des sources fiables font état de pratiques manifestement contraires aux principes de la Convention ».

In het rapport van OSAR, dat ook door de verwerende partij geciteerd wordt kan er ook gelezen worden : « la situation décrite par la délégation, après sa visite de villes italiennes importantes et ses entretiens avec des parties prenantes sur place, confirme que les normes italiennes se situent bien en deçà de celles de l'acquis en matière d'asile à bien des égards. Il y a de quoi douter sérieusement que la situation en Italie soit conforme aux exigences de la Convention relative au statut des réfugiés en matière d'assistance, de protection et d'aide à l'installation des réfugiés d'une manière décente et durable. Un Etat envisageant de renvoyer un requérant d'asile dans le cadre du système de Dublin est dès lors tenu d'évaluer les conditions que celui-ci ou celle-ci trouvera après avoir été transféré. »

De Italiaanse autoriteiten zijn in het verleden niet steeds in de mogelijkheid geweest om aan elke asielzoeker een plaats te verzekeren zodat heel wat asielzoekers dakloos zijn gedurende hun procedure, dit met erge gevolgen niet enkel ten aanzien van de basisrechten maar ook voor hun

procedure. Aangezien het helemaal niet zeker is dat asielzoekers toegang hebben tot correcte opvangmogelijkheden en er onzekerheid is over de voorwaarden van ontvangst en bijstand eens een asielzoeker terugkeert naar Italië, moet elke lidstaat die voorziet een asielzoeker terug te sturen naar Italië nagaan of deze persoon op een voldoende manier zal ontvangen worden – als de procedure nog niet afgelopen is – anders riskeert dit land niet enkel het recht van de Europese Unie te schenden maar ook artikel 3 EVRM [Cour européenne des droits de l'homme, Grande Chambre, arrêt en la cause M.S.S. c. Belgi-que et Grèce, requête n° 30696/09, 21 janvier 2011].

Dit gaat ook over mensen die moeten terugkeren in het kader van de Dublinprocedure. De staat die mensen terugstuurt naar Italië moet er zich van verzekeren dat degenen voor wie er nog geen beslissing is in hun asielprocedure volgen het Italiaans recht, kunnen genieten van alle rechten voorzien in de richtlijn over de opvangvoorwaarden.

Aangezien verzoekende partij reeds een onmenselijke en vernederende behandeling onderging in Italië (zij leefde er op straat), is zij bang om opnieuw in zo'n situatie terecht te komen waar haar basisrechten opnieuw zouden geschonden worden door de Italiaanse autoriteiten en dus ook door de Belgische autoriteiten die haar terugsturen (cf. Soering contre RU 1989 ; MSS contre Belgique 2011).

Verzoekende partij is van mening dat zij op een ernstige, reële en persoonlijke manier riskeert om een schending van art. 3 EVRM te ondergaan namelijk door de staat Italië omwille van de slechte opvangmogelijkheden voor asielzoekers, zelfs degenen die daar terug toegelaten zijn door middel van de Dublin procedure, maar ook door de Belgische staat als zij verzoekende partij effectief terugstuurt naar Italië.

II.4. De verzoekende partij meent dat bij lezing van de jurisprudentiële evolutie van het EHRM te kunnen constateren dat het terugsturen van asielzoekers naar Italië in het kader van de Dublinprocedure strijdig zou zijn met de artikelen 3 en 3 EHRM alsook met de richtlijn 624/2013 van 26 juni 2013, namelijk «Dublin 3».

De Belgische staat meent dat Italië de asielaanvraag van verzoekende partij in overweging zou nemen en zou onderzoeken op een objectieve en onpartijdige wijze. In de bestreden beslissing staat te lezen:

[...]

Bovendien is het ook duidelijk dat Italië, omwille van haar geografische ligging het slachtoffer is van een grote toestroom van vluchtelingen, namelijk Libische vluchtelingen. Het probleem inzake teruggestuurde asielzoekers in het kader van de Dublinprocedure is dat er nog een grotere toestroom van vluchtelingen is (Zwitserland alleen al stuurt ongeveer 80 % van haar asielzoekers automatisch naar Italië ook al worden daar de systematische problemen inzake opvang van deze asielzoekers naar voor gebracht).

Het automatisch terugsturen zonder ernstige en bijkomende instructies van asielzoekers naar Italië wanneer zij het Schengen-grondgebied zijn binnengekomen via Italië wordt bekritiseerd.

Niettemin, laat de soevereiniteitsclausule voorzien in de Europese richtlijnen aangaande immigratie, toe aan een staat om zich verantwoordelijk te verklaren voor een asielaanvraag in het geval er systematische gebreken zijn in de asielprocedure van het land dat normaal gezien verantwoordelijk is – in casu: Italië.

In april 2013, heeft de speciale rapporteur van de ONU François Crépeau het Italiaanse systeem inzake migranten bekritiseerd, met name de betreuwenswaardige omstandigheden waarin zij zitten en de onaangepaste toegang tot justitie. Crépeau heeft zijn bezorgdheid geuit inzake het automatisch terugsturen naar Griekenland en ook over de onvoldoende bescherming voorzien in de akkoorden inzake het «snell terugsturen» overeengekomen met Tunesië en Egypte. Crépeau en de High Commissioner for Refugees hebben Italië opgeroepen om een efficiënte procedure inzake leeftijdsbepaling op te starten om ervoor te kunnen zorgen dat minderjarigen een aangepaste bescherming zouden kunnen genieten. [<http://www.hrw.org/fr/world-report/2014/country-chapters/121889>]

Ook de Richtlijn 2005/85/CE van de Raad van 1 december 2005 aangaande de minimale normen inzake het toekennen en terugtrekken van het vluchtelingenstatuut in de lidstaten voorzien het recht

voor een asielzoeker om in een lidstaat te verblijven zo lang de asielaanvraag onderzocht wordt (artikel 7).

Het risico dat verzoekende partij loopt dat zij geen gewone asielprocedure zal doorlopen en dat zij zal teruggestuurd worden naar een derde nog onbekend land omwille van een weigering tot internationale bescherming of dat zij geen toegang zal hebben tot een daadwerkelijk rechtsmiddel, is dus reëel en concreet.

Verwerende partij heeft aldus de Europese bepalingen geschonden voorzien in artikel 3 in combinatie met artikel 13 EVRM maar ook de bepalingen in artikel 7 van de Richtlijn 2005/85/CE, van de Dublin 3 richtlijn 624/2013 en de materiële motiveringsplicht.

II.1.4 De verzoekende partij baseert zich op meerdere rapporten, die ook worden aangehaald door de verwerende partij, om aan te tonen dat er een reëel risico bestaat om onmenselijke folteringen en vernederende behandelingen te ondergaan in geval van terugwijzing naar Italië.

Ongetwijfeld zal de verwerende partij aanhalen dat het hier louter algemene rapporten betreft en dat het niet bewezen is dat ook verzoeker hetzelfde lot zal ondergaan, om vervolgens te stellen dat een schending van artikel 3 EVRM niet met zekerheid kan worden aangetoond.

Nochtans besloot de EHvJ in de zaken C-411/10 en C-493/10 d.d. 21 december 2011:

« 94 Il découle de ce qui précède que, dans des situations telles que celles en cause dans les affaires au principal, afin de permettre à l'Union et à ses États membres de respecter leurs obligations relatives à la protection des droits fondamentaux des demandeurs d'asile, il incombe aux États membres, en ce compris les juridictions nationales, de ne pas transférer un demandeur d'asile vers l'«État membre responsable» au sens du règlement n° 343/2003 lorsqu'ils ne peuvent ignorer que les défaillances systémiques de la procédure d'asile et des conditions d'accueil des demandeurs d'asile dans cet État membre constituent des motifs sérieux et avérés de croire que le demandeur courra un risque réel d'être soumis à des traitements inhumains ou dégradants au sens de l'article 4 de la charte.

(...)

106 L'article 4 de la charte doit être interprété en ce sens qu'il incombe aux États membres, en ce compris les juridictions nationales, de ne pas transférer un demandeur d'asile vers l'«État membre responsable» au sens du règlement n° 343/2003 lorsqu'ils ne peuvent ignorer que les défaillances systémiques de la procédure d'asile et des conditions d'accueil des demandeurs d'asile dans cet État membre constituent des motifs sérieux et avérés de croire que le demandeur courra un risque réel d'être soumis à des traitements inhumains ou dégradants au sens de cette disposition. »

De hervormde Dublin verordening d.d. 26 juni 2013, met name alinea's 2 en 3 van artikel 3 §2 van Dublin III, legt aan de lidstaat een verplichting op om geen asielzoeker naar een lidstaat over te brengen waar er geen stabiel asielbeleid bestaat. Deze opschorting impliceert dan dat de voortzetting van het onderzoek naar de criteria die door de Dublin III worden opgelegd, toekomt aan de lidstaat die de Dublin procedure opstart, indien niet kan worden vastgesteld welke andere lidstaat verantwoordelijk zou zijn.

DUBLIN 3 : Art 3§2. Lorsque aucun État membre responsable ne peut être désigné sur la base des critères énumérés dans le présent règlement, le premier État membre auprès duquel la demande de protection internationale a été introduite est responsable de l'examen.

Lorsqu'il est impossible de transférer un demandeur vers l'État membre initialement désigné comme responsable parce qu'il y a de sérieuses raisons de croire qu'il existe dans cet État membre des défaillances systémiques dans la procédure d'asile et les conditions d'accueil des demandeurs, qui entraînent un risque de traitement inhumain ou dégradant au sens de l'article 4 de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, l'État membre procédant à la détermination de l'État membre responsable poursuit l'examen des critères énoncés au chapitre III afin d'établir si un autre État membre peut être désigné comme responsable.

Lorsqu'il est impossible de transférer le demandeur en vertu du présent paragraphe vers un État membre désigné sur la base des critères énoncés au chapitre III ou vers le premier État membre auprès duquel la demande a été introduite, l'État membre procédant à la détermination de l'État membre responsable devient l'État membre responsable.

In die zin is er een zaak hangende voor het EHRM (Sharife et al. tegen Italië en Griekenland), waarin het Hof binnenkort zich zal moeten uitspreken over de terugwijzing van 25 volwassenen en 10 kinderen. De verzoekers in deze zaak halen de schending van artikel 2 en 3 van het EVRM aan. Zowel de commissaris voor de Rechten van de Mens van de Europees Raad, Nils Muižnieks, en speciaal rapporteur Mensenrechten van de VN, François Crépeau, hebben beiden aangedrongen bij Italië, om zich te onthouden een gedwongen terugkeer naar Griekenland uit te voeren.

II.1.5. Een asielaanvrager kan niet naar een lidstaat worden overgebracht als het asielbeleid manifeste gebreken vertoont en systematisch kampt met problemen. Dat zou immers een schending van artikel 3 en 13 EVRM uitmaken en in casu tevens de schending van artikel 14 EVRM inhouden. Bijgevolg kan niet zonder meer worden gesteld dat alleenstaande mannelijke asielzoekers niet als kwetsbaar kunnen worden beschouwd.

« Les hommes seuls ne sont pas considérés comme vulnérables. Cependant, bien des réfugiés avec lesquels nous nous sommes entretenus ont relevé qu'avec leurs conditions de vie précaires de sans-abri, la crainte d'être victimes d'attaques et leurs constants efforts pour couvrir leurs besoins élémentaires, toutes les personnes deviennent vulnérables. Cela arrive indépendamment du fait que l'on soit vieux ou jeune, en bonne santé ou malade.

On attend en particulier des hommes jeunes et en bonne santé qu'ils puissent se débrouiller seuls. C'est pourquoi, ils ont une priorité moindre d'accueil dans bien des lieux d'hébergement. En même temps, ils font partie du groupe de personnes qui est le plus touché par le chômage en Italie.

Les hommes seuls au bénéfice d'un statut de protection qui sont renvoyés en Italie se retrouvent ainsi le plus souvent dans la situation de sans-abri ou dans une maison occupée sans perspectives d'améliorer leur existence. » [<http://www.fluechtlingshilfe.ch/actualite/renvois-intenables-vers-l-italie/italie-conditions-d2019accueil-situation-actuelle-des-requerant-e-s-d2019asile-et-des-beneficiaires-d2019une-protection-en-particulier-celles-et-ceux-de-retour-en-italie-dans-le-cadre-de-dublin>]

Zo worden kwetsbare mensen behandeld als een prioritair onderdeel voor zover er speciale opvangplaatsen voorradig zijn voor hen en voor zover ze er langer dan in de meeste andere centra kunnen blijven. Maar zelfs kwetsbare mensen die bescherming nodig hebben, hebben absoluut geen zekerheid met betrekking tot opvang en huisvesting na een terugkeer door een Dublin procedure.

Verzoekende partij is dus van mening dat haar terugname door Italië, dat systematische problemen kent na overname van asielzoekers met betrekking tot beleid, opvang en huisvesting, een overtreding van artikel 3 EVRM in het licht van artikel 13 EVRM inhoudt, maar ook een overtreding van artikel 3 EVRM in het licht van artikel 14 EVRM evenals een schending van de materiële motiveringsplicht inhoudt.»

3.2.1.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap van de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. v. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (f)). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.2.1.2. Verzoeker betoogt dat de kwaliteit van de Italiaanse asielprocedure niet conform is aan de Europese standaarden en dat er sprake is van systematische gebreken.

Hij wijst er verder op dat de centra voor eerste opvang CARA momenteel volledig volzet zijn. Tevens stelt hij dat een persoon die een dergelijk centrum verlaat zonder toestemming zijn plaats verliest en die plaats niet meer kan terugkrijgen, zelfs niet tijdens de eerste zes maanden, en aldus in geval van een terugkeer in het kader van de Dublin III-verordening op straat dreigt te belanden. Hij benadrukt dat hij

reeds verklaarde bij zijn vorig verblijf in Italië eerst een week in een opvangcentrum te hebben verbleven en daarna nog een zestal maanden op straat. Hij stelt verder ook dat met name alleenstaande mannen worden verwacht na een beslissing in eerste aanleg de opvang te verlaten. Hij verwijst naar een rapport dat vele immigranten, vooral in de grote steden, terechtkomen in verlaten gebouwen die niet geschikt zijn voor bewoning en waarin de levensomstandigheden slecht zijn. Hij is van mening dat alleenstaande mannelijke asielzoekers niet zonder meer mogen worden beschouwd als niet kwetsbaar.

Hij wijst bovendien op onvolkomenheden bij de toegang tot de asielprocedure. Hij merkt zo op dat in Milaan systematisch een bewijs van domicilie wordt gevraagd om een asielaanvraag te kunnen indienen en in Rome men een adres moet hebben. Verder wijst hij op wachttijden van enkele maanden voor de officiële registratie van een asielaanvraag gedurende dewelke er geen opvang is.

Verder voert hij aan dat van zodra de nood aan bescherming wordt vastgesteld in Italië, de betrokkene elk recht op opvang verliest. Hij maakt melding van moeilijkheden om te overleven en in de basisbehoefte te voorzien.

3.2.1.3. Uit een lezing van de bestreden beslissingen blijkt vooreerst dat verweerder de verenigbaarheid van de overdracht van verzoeker met artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht in het licht van de internationale verdragsrechtelijke verplichtingen van Italië.

Verweerder steunt hierbij op een aantal internationale rapporten, meer bepaald: Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "*The Italian approach to asylum: System and core problems*", april 2011; Schweizerische Flüchtlingshilfe /OSAR, "*Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees*", Berne and Oslo, mei 2011; Thomas Hammarberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), "*Report by Thomas Hammarberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011*", 7 september 2011, Strasbourg; UNHCR, "*UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy*", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe: "*Italien: Aufnahmebedingungen - Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden*", Bern, oktober 2013.

Uit deze rapporten, zo stelt verweerder, kan niet worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening aan Italië worden overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Deze internationale rapporten bevestigen volgens verweerder verder dat Dublinterugkeerders, zoals verzoeker, worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke overheden en in beginsel de mogelijkheid hebben om de eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe asielprocedure op te starten. Hij stelde verder vast dat verzoeker, gevraagd of er volgens hem redenen van opvang of behandeling in Italië zijn die zich verzetten tegen een overdracht aan dit land, enkel aangaf dat hij niet naar Italië wenste terug te keren omdat dit land hem geen bescherming had gegeven. Verzoeker gaf ook niet aan gezondheidsproblemen te hebben.

De Raad stelt vast dat uit de genoemde internationale rapporten inderdaad een meer genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers, ook voor wat betreft de procedureregels, zich opdringt dan wat verzoeker aanvoert.

Wat de toegang tot de asielprocedure betreft, blijkt dat de asielaanvragen van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening terugkeren naar Rome – zoals het geval was voor verzoeker – onmiddellijk op de luchthaven worden geregistreerd (UNHCR rapport juli 2013, 6). Er blijkt niet dat het gegeven dat de asielzoeker nog geen adres heeft de registratie van de asielaanvraag in deze situatie verhindert. In principe worden betrokken NGO's ook ingelicht over de komst van Dublinterugkeerders zodat zij informatie kunnen verstrekken en bijstand kunnen verlenen bij de activatie van de asielprocedure in Italië (UNHCR rapport juli 2013, 7). Wat betreft de registratie van een asielaanvraag blijkt verder dat wordt gewerkt aan een nieuw IT-systeem en nieuwe instructies om de registratieprocedure van asielaanvragen te bespoedigen. Zelfs als er sprake zou zijn van een zekere wachtermijn blijkt geenszins dat deze dermate overdreven lang zou zijn dat deze verzoeker zou blootstellen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekers raadsman brengt ter terechtzitting ook niet aan dat verzoeker niet in de mogelijkheid was om bij aankomst in Italië een asielaanvraag in te dienen. Er blijkt niet dat er zich enig concreet probleem stelde op het vlak van de toegang tot de asielprocedure.

Uit het UNHCR-rapport 2013 blijkt dat UNHCR tevreden blijft met de algemene beschermingsstandaarden die in het kader van de asielprocedure wordt gehanteerd door de Italiaanse overheden, inclusief de erkenningsgraad van personen met nood aan internationale bescherming (UNHCR 2013, 7 e.v.; Schweizerische Flüchtlingshilfe, 2013, 7). In juni 2013 heeft Italië een "*Special Support Plan*" ondertekend waardoor het land met het oog op de versterking van een aantal aspecten van zijn asielbeleid en asielsysteem ondersteuning zal verkrijgen van het Europees Ondersteuningsbureau voor asielzaken (UNHCR rapport juli 2013, p. 2). Er blijkt aldus nog niet dat de asielprocedure in Italië zodanige tekortkomingen zou kennen dat er een reëel risico blijkt dat een asielzoeker die bescherming behoeft deze niet zal verkrijgen of het risico loopt door Italië op zijn beurt naar het herkomstland te worden uitgewezen ondanks deze nood aan bescherming. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij in Italië geen daadwerkelijke rechtsmiddelen te zijner beschikking zal hebben. Er blijkt ook geenszins dat verzoeker in Italië een terugwijzing naar Griekenland zou riskeren. Er zijn zo geen aanwijzingen voorhanden in huidig dossier dat overeenkomstig de Dublincriteria in beginsel Griekenland verantwoordelijk zou zijn voor verzoekers asielaanvraag.

Wat eventuele wachtermijnen betreft, blijkt dat de duurtijd van de behandeling van een asielaanvraag door de Territoriale Commissies gemiddeld 4 à 6 maanden bedraagt. Beroepen tegen negatieve beslissingen van die Commissies kunnen worden ingesteld bij de territoriaal bevoegde burgerlijke rechtbank. Die beroepen hebben in principe automatisch schorsende werking, behoudens in een aantal in de wet voorziene gevallen waarin de schorsing van de rechtsgevolgen van de negatieve beslissing aan de rechter kan worden gevraagd door de asielzoeker. Positieve vonnissen van de rechtbank worden door de "*Police Immigration Office*" onmiddellijk bekrachtigd door de afgifte van een verblijfsvergunning aan de betrokken vreemdeling. De UNHCR waardeert de inspanningen van de "*Superior School of Magistrates*" om de specialisatie van rechters op het vlak van asielrecht te promoten en te bevorderen. Het UNHCR-rapport juli 2013 maakt tevens melding van het bestaan van een gerechtelijke achterstand in de procedures (UNHCR rapport juli 2013, 7-8). Er blijkt evenwel nog niet dat dit feit op zich volstaat om vast te stellen dat er sprake zou zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Uit de rapporten blijkt verder dat de Italiaanse overheden specifieke opvangplaatsen voorzien voor Dublinterugkeerders in zogenaamde transit accommodatiecentra waar deze Dublinterugkeerders tijdelijk worden opgevangen totdat ze kunnen doorstromen naar een zgn. SPRAR- of CARA-opvangcentrum of een lokaal opvangproject (UNHCR 2013, 11 e.v.). Zulk transit accommodatiecentrum bestaat onder meer in Rome. De Raad stelt verder vast dat in de rapporten van 2013 van de UNHCR en Schweizerische Flüchtlingshilfe niet langer als dusdanig melding wordt gemaakt van het gegeven dat Dublinterugkeerders die tijdens een eerder verblijf in Italië zonder toestemming hun opvangcentrum verlieten, hun recht op een opvangplaats zouden verliezen. Het is in huidig voorliggende zaak ook onduidelijk of verzoeker zijn eerdere opvangplaats in 2008 zonder toestemming zou hebben verlaten.

Uit de rapporten blijkt verder dat Dublinterugkeerders soms enkele dagen in de luchthaven moeten verblijven zonder enige accommodatie, maar dat dit probleem zich voordoet wanneer de Italiaanse autoriteiten niet afdoende worden geïnformeerd over de komst van een asielzoeker die in het kader van de Dublinverordening wordt overgedragen (Schweizerische Flüchtlingshilfe, 2013). Uit de stukken van het dossier blijkt dat de Belgische autoriteiten de Italiaanse autoriteiten tien dagen op voorhand in kennis stelden van de daadwerkelijke overdracht, zodat de nodige voorbereidingen in Italië konden worden getroffen. Bovendien kan de raadsman van verzoeker hem informeren over de eventueel te nemen stappen in het geval van calamiteiten.

Uit de internationale rapporten waarop verweerder zich steunt, blijkt dus duidelijk dat er opvangcapaciteit is. Verder blijkt uit het recente UNHCR rapport van 2013 dat het UNHCR wordt betrokken bij de Nationale Coördinatiegroep met het oog op planning en coördinatie van interventies aangaande de opvang en integratie van asielzoekers en vluchtelingen en dat het Italiaanse ministerie van binnenlandse zaken heeft toegezegd om het aantal opvangplaatsen uit te breiden van 3000 tot 5000 en eventueel 8000 plaatsen. Het UNHCR geeft aan dat, niettegenstaande er nog regionale verschillen zijn, Italië opvang kan bieden aan een significant aantal asielzoekers. Weliswaar wordt ook in dit rapport melding gemaakt van een aantal noemenswaardige problemen, maar die hebben voornamelijk betrekking op de situatie van bijzonder kwetsbare groepen – waartoe verzoeker niet behoort – en op de situatie van erkende vluchtelingen die alsnog niet aan de orde is nu verzoeker asiel vraagt en nog niet werd erkend.

Er bestaan aldus verschillende opvangmogelijkheden waar verzoeker in principe toegang toe heeft zodat hij niet aannemelijk maakt dat er voor hem bij terugkeer geen mogelijke toegang tot opvang zal zijn.

Daarenboven merkt de Raad op dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein van 2 april 2013 als volgt oordeelde: *“Taking into account the reports drawn up by both governmental and non-governmental institutions and organisations on the reception schemes for asylum seekers in Italy, the Court considers that, while the general situation and living conditions in Italy of asylum seekers, accepted refugees and aliens who have been granted a residence permit for international protection or humanitarian purposes may disclose some shortcomings (see paragraphs 43, 44, 46 and 49 above), it has not been shown to disclose a systemic failure to provide support or facilities catering for asylum seekers as members of a particularly vulnerable group of people, as was the case in M.S.S. v. Belgium and Greece (cited above). The reports drawn up by the UNHCR and the Commissioner for Human Rights refer to recent improvements intended to remedy some of the failings and all reports are unanimous in depicting a detailed structure of facilities and care to provide for the needs of asylum seekers (see paragraphs 43-49 above).”* (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, par. 78, onontvankelijkheidsbeslissing). Hierbij moet worden benadrukt dat het EHRM zijn uitspraak heeft gebaseerd op internationale rapporten, die tevens door verweerder in de beslissing tot weigering van verblijf werden aangewend.

De appreciatie of de drempel van artikel 3 van het EVRM is bereikt is daarenboven relatief en hang af van het geheel van elementen die de zaak kenmerken, met name van de duur van de behandeling en van zijn fysieke en mentale effecten net zoals, soms, van het geslacht, de leeftijd en de gezondheids-toestand (EHRM 4 november 2014, Tarakhel t. Zwitserland).

In casu blijkt uit het zogenaamde Dublingehoor dat verzoeker uiteindelijk erkende reeds een asielaanvraag in Italië te hebben ingediend in 2008. Hij stelde ongeveer zes maanden in Italië te hebben verbleven, waarvan een week in een opvangcentrum en daarna zes maanden op straat. Hij gaf aan te zijn geholpen door Caritas. Hij gaf verder aan dat zijn asielaanvraag werd afgewezen. In antwoord op de vraag of hij, wat de omstandigheden van opvang of van behandeling betreft, bezwaar had tegen een overdracht aan Italië gaf verzoeker enkel aan dat hij niet wenste terug te keren naar Italië omdat dit land zijn asielaanvraag had afgewezen. Hij maakte geen bezwaar tegen een terugkeer naar Italië omwille van de eerdere of huidige omstandigheden van opvang of behandeling van asielzoekers. Waar hij thans voorhoudt dat hij verklaarde niet naar Italië te willen terugkeren omwille van een vrees er opnieuw op straat te belanden, kan de Raad enkel vaststellen dat dit gestelde geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Verzoeker gaf niet aan dat hij de omstandigheden tijdens zijn eerdere verblijf in Italië ervoer als een onmenselijke of vernederende behandeling en maakte tijdens het gehoor evenmin melding van enige vrees voor onmenselijke of vernederende behandelingen in Italië, bijvoorbeeld wat de (omstandigheden van) opvang betreft, indien hij zou worden overgedragen. Verder haalde verzoeker ook geen gezondheidsproblemen of andere elementen die hem als asielzoeker in een bijzonder kwetsbare situatie plaatsen aan.

De Raad stelt verder vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 28 juli 2014 zonder enig verzet van zijn kant is teruggelid naar Italië. Zowel verzoeker als zijn raadsman, met de nodige ervaring in het vreemdelingenrecht, werden op 17 juli 2014 van deze voorziene datum van overdracht op de hoogte gesteld. Zij opteerden vervolgens niet voor het opstarten van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad, die de Raad zou hebben genoopt zich voorafgaand aan de overdracht uit te spreken over het al dan niet bestaan van een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM en waarbij de Raad de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen kon opschorten. Verzoeker diende op 25 juli 2014 enkel een beroep volgende de gewone procedure in. Gevraagd waarom deze proceduremogelijkheid niet werd aangewend – te meer gelet op het onomkeerbaar karakter van een risico in de zin van artikel 3 van het EVRM – blijft verzoekers raadsman ter zitting het antwoord schuldig. Verzoekers gedrag en handelwijze komen alzo geenszins overeen met deze van een persoon die daadwerkelijk vreest een onmenselijke of vernederende behandeling te zullen ondergaan, zoals hij nochtans voorhoudt in zijn middel.

De Raad kan aldus enkel vaststellen dat verzoekers houding op dit punt niet eenduidig is. Enerzijds geeft verzoeker aan dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Italië. Anderzijds is hij zonder enig verzet vertrokken naar Italië en dit zonder gebruik te maken van de hem ter beschikking staande mogelijkheid om de Raad in uiterst dringende noodzakelijkheid te vatten zodat deze zich voorafgaand aan de terugleiding kon uitspreken over de aangevoerde schending

van artikel 3 van het EVRM en in voorkomend geval de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen kon bevelen. Verzoeker kan ook worden geacht kennis te hebben gehad van deze beroepsmogelijkheid, gelet op de bijstand door een advocaat met kennis van het vreemdelingenrecht en de in dit verband geldende procedures. Ter zitting wordt ook niet aangegeven dat verzoeker geen kennis had van deze proceduremogelijkheid.

Ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat verzoeker tijdens zijn Dublingehoor verklaarde tijdens een eerder verblijf in België in 2012 twee weken in hotel IBIS te Brussel te hebben verbleven, zodat ook niet blijkt dat hij geen financiële reserve heeft of financieel, indien nodig, kan worden ondersteund door familie.

Het gegeven dat er sprake is van een grote toestroom in Italië van asielzoekers voornamelijk uit Libië doet op zich aan het voorgaande ook geen afbreuk. De verwijzing naar een geuite kritiek in april 2013 door de speciale rapporteur van de ONU François Crépeau – kritiek die blijkens de voorgelegde stukken evenwel niet op concrete wijze blijkt te zijn onderbouwd en in het kader waarvan geen andere concrete gegevens blijken die specifiek verzoekers situatie betreffen dan deze die reeds voorliggen – vermag evenmin afbreuk te doen aan het voorgaande.

De Raad merkt in dit verband eveneens op dat verzoekers raadsman ter zitting geenszins aangeeft dat verzoeker in Italië wezenlijke problemen ondervond of ondervindt, noch wat de opvang betreft noch wat enige overige aspecten betreft.

De Raad ontkent niet dat er zich in Italië vooral wat betreft de opvang van asielzoekers nog problemen stellen. Het EHRM oordeelt evenwel dat deze situatie niet dermate ernstig is dat geen enkele asielzoeker nog naar Italië mag worden teruggedleid, zoals dit het geval was in het arrest MSS t. België en Griekenland (EHRM 4 november 2014, Tarakhel t. Zwisterland).

Verzoeker toont niet aan dat de lezing van verweerder dat uit de aangehaalde rapporten “*niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie*” onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is dan wel artikel 3 van het EVRM miskent. Verzoeker blijft verder in gebreke om aannemelijk te maken dat in zijn specifieke geval – waarin geen sprake is van enige bijzondere kwetsbaarheid als asielzoeker en waarbij verzoekers gedrag en handelwijze niet getuigen van een daadwerkelijke vrees voor een onmenselijke of vernederende behandeling als gevolg van een mogelijk gebrek aan opvang of van de leefomstandigheden in Italië – er ernstige gronden aanwezig zijn die doen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Aldus maakt verzoeker ook nog niet aannemelijk dat verweerder in zijn specifieke situatie naliet een voldoende zorgvuldigheid in acht te nemen. Specifiek wat het betoog van verzoeker over de problemen van toegang tot de asielprocedure en van opvang tijdens deze procedure betreft, blijkt ook geenszins welk belang hij nog heeft bij dit betoog. Hij geeft terechtzitting, vertegenwoordigd door een advocaat, zo niet aan dat er zich op dit punt enig probleem stelde bij zijn overdracht aan Italië.

3.2.1.4. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.2. Nu artikel 13 van het EVRM slechts kan worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr.153.232) en de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk werd gemaakt, blijkt evenmin dat verzoeker zich nog dienstig kan beroepen op een schending van artikel 13 van het EVRM. Hij blijft bovendien ook in gebreke toe te lichten waarom er geen sprake was of is van een daadwerkelijk rechtsmiddel. De Raad verwijst in dit verband ook naar het reeds gestelde dat verzoeker en zijn raadsman ruim tien dagen op voorhand van de voorziene overdracht aan Italië in kennis werden gesteld en zij aldus ruim de tijd hadden om voorafgaand aan de voorziene overdracht bij de Raad een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen in uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. Deze zou de Raad hebben genoopt zich voorafgaandelijk aan de overdracht uit te spreken over de verenigbaarheid met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker geeft ter terechtzitting niet aan als zou deze procedure in zijn situatie niet zinvol zijn geweest en geen voldoende garanties kunnen bieden.

3.2.3. Verzoeker beroept zich verder nog op een schending van artikel 14 van het EVRM juncto artikel 3 van het EVRM. Deze eerste bepaling stelt:

“Het genot van de rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, moet worden verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere mening, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status.”

De Raad merkt op dat het discriminatieverbod opgenomen in laatstgenoemd artikel slechts in samenhang met een ander artikel van het EVRM kan worden ingeroepen. Het is evenwel niet vereist dat tevens een schending van het samenhangende artikel, in casu artikel 3 van het EVRM, wordt vastgesteld (EHRM 8 juli 2003, Sommerfeld/Duitsland, § 84).

Verzoeker geeft aan het slachtoffer te zijn van discriminatie door de Italiaanse autoriteiten die geen opvang kunnen verzekeren gedurende de asielpcedure. Hij geeft evenwel niet op duidelijke wijze aan op welke grond hij meent dat hij zou worden gediscrimineerd. Hij lijkt hierbij aan te geven dat dit enerzijds is gelet op zijn Somalische nationaliteit en anderzijds gelet op het gegeven dat hij een alleenstaande man is. Enige discriminatie op grond van nationaliteit blijkt evenwel geenszins. Verzoeker verwijst weliswaar naar het OSAR-rapport om te stellen dat alleenstaande mannen in het bijzonder worden geacht het opvangcentrum te verlaten van zodra zij een beslissing in eerste aanleg hebben ontvangen, hetgeen voor Somaliërs ongeveer na twee maanden zou zijn, doch hieruit blijkt geenszins dat nationaliteit op zich enig criterium van onderscheid betreft. Daargelaten de vraag of deze vermelding in het OSAR-rapport verder nog actueel is, merkt de Raad op dat het maken van een onderscheid op basis van behoefte bij het toekennen van de beschikbare plaatsen in opvang redelijk verantwoord voorkomt en niet als een discriminatie kan worden aangemerkt.

Een schending van artikel 14 van het EVRM juncto artikel 3 van het EVRM kan niet worden weerhouden.

3.2.4. Artikel 3.2 van de Dublin III-verordening bepaalt verder:

“Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asiel procedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Nu verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat verweerder in zijn situatie ten onrechte geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bij overdracht aan Italië weerhield, kan ook geen schending van artikel 3.2 van de Dublin III-verordening worden vastgesteld.

3.2.5. In zoverre verzoeker zich verder nog beroept op artikel 7 van de richtlijn 2005/85/EG merkt de Raad op dat deze richtlijn werd omgezet in de nationale wetgeving. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoeker toont dit in casu niet aan.

3.2.6. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de

appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve evenmin.

3.2.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftienvintig november tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS